

LBRIS

We know
books

**Tatiana
Dumitrescu**

**CU
LEGITIMATIA
ÎN BUZUNĂR
ȘI RÂSUL
ÎN SUELET**

**EDITORIA
CREATOR**
BRAȘOV, 2025

CUVÂNT ÎNAINTE

Am fost polițistă. Sunt. Și, cel mai probabil, voi rămâne toată viața, măcar cu mintea și inima, dacă nu neapărat cu uniforma.

Când m-am apucat să scriu aceste povești, nu m-am gândit la o carte. Mă gândeam, cel mult, la câteva episoade amuzante, de povestit la un ceai. Dar, pe măsură ce tastam, mi-am dat seama că, dincolo de zâmbete, există ceva care merită păstrat. Oameni. Întâmplări. Sentimente. Frânturi dintr-o realitate care nu se vede la știri.

Cartea asta nu e despre fapte eroice, nici despre lupte spectaculoase cu infractori. E despre viața de zi cu zi într-un post de poliție rural, cu tot ce înseamnă ea: mașini care derapează spre coșciuge, oglinzi sparte din răzbunare, scandaluri între cumnate, pașapoarte false ale bunului-simț și câte un baston ascuns sub banchetă, „de prevenție”.

Am scris cum am trăit. Cu umor, ironie, uneori cu revoltă, alteori cu o tandrețe pe care nici nu știam că o am. Nu am inventat nimic. Doar am ales ce să nu uit. Și m-am bucurat că, de fiecare dată, în mijlocul haosului, apărea și ceva uman. O replică. Un gest. Un vecin care se oferea să te ducă cu mașina lui de teren, la 3 dimineața. Un coleg care te încuraja când totul părea în zadar.

Dacă veți zâmbi măcar o dată, dacă veți simți că „parcă știu pe cineva care a pățit așa”, înseamnă că mi-am atins scopul. Pentru că polițista din carte sunt eu. Și poate, un pic, și voi.

Cu râsul în suflet și legitimația (încă) în buzunar,

Tatiana.

PROLOG

Nu mi-am propus niciodată să scriu o carte despre Poliție. Sau despre „viața din interior”, cum ar zice un titlu serios. Dar, într-o zi, am început să-mi adun amintirile și mi-am dat seama că nu le pot lăsa așa, doar în capul meu.

Aceasta nu e o carte despre acțiune ca în filme, nici despre eroi cu puteri speciale sau replici memorabile

Nu vei găsi aici anchete răsunătoare, infractori periculoși, arme sau urmăriri cu girofarul pornit.

Nu e nici o carte despre neajunsurile sistemului, despre frustrări, nedreptăți sau misoginism. Pentru că, deși toate există, eu am ales să povestesc altceva.

Aceasta e o carte despre ce e mai frumos în viață, indiferent dacă porți o uniformă sau nu, despre prietenii care se leagă când nu te aștepti, despre bunătatea care vine uneori de unde nu crezi, despre râsetele care izbucnesc

în cele mai serioase momente, despre oameni simpli, dar memorabili.

Și da, despre mine.

Despre o polițistă tânără care a învățat că meseria asta nu e doar despre ordine și lege, ci și despre a rămâne om. Chiar și atunci când ești udă learcă de ploaie, cu bastonul pierdut și oglinda spartă de scandalagii.

Am scris cu sinceritate, cu ironie, cu multă autoironie... și cu dor.

Dor de o perioadă care nu mai e, dar care mi-a rămas aproape de inimă.

Așa că îți urez bun venit în lumea mea.

Poți intra fără legitimație, dar, dacă ai râs măcar o dată până la final, te declar coleg(ă) de suflet.

DIN MAGAZINUL DE JUCĂRII ÎN HAINA STATULUI

Am picat proba sportivă. Săritura în lungime de pe loc. O singură încercare. Un călcâi a rămas în urmă, celălalt a trecut linia, dar nu destul. Polițistul examinator a ridicat mâna și gata. Nu mai eram candidată. Eram vânzătoarea din magazinul de jucării și hăinuțe pentru nou-născuți. Iar. Am plâns. Pentru mine, nu pentru că nu eram suficient de bună, ci pentru că simțeam că meritam mai mult.

A doua oară m-am dus pregătită. Tata a vorbit cu profesorul de sport din sat. „Zis și făcut”, cum îi era vorba. La primul antrenament, profesorul s-a uitat la mine și a spus, cu o față serioasă:

— Dacă vrei să treci proba sportivă... trebuie să dai curul jos.

Am râs. Am râs și după, dar m-am dus. De trei ori pe săptămână. Alergam, săream, făceam abdomene până-mi tremurau coastele. Când nu aveam antrenament, alergam singură spre pădurea din apropierea casei.

Profesorul mi-a zis că ar trebui să-mi pun greutatea la picioare, să-mi întăresc gambele. Pe vremea aia nu exista Decathlon. Nici YouTube. Aveam, în schimb, bocancii de iarnă ai bunicii, cu două numere mai mari. Câștigam mușchi, dar pierdeam glezne.

Tata mă susținea pe deplin. După o zi întreagă în care ridica bușteni la gater, venea seara, bătea în ușă și spunea:

— Hai să mergem.

Când nu mai puteam, trăgea de mine. Când voiam să dorm, se puneă în ușă.

Când m-am umflat de la bocanci de nu-mi mai încăpeau picioarele în nimic, profesorul a mormăit vinovat:

— Aoleu, uitasem să-ți spun... trebuie să te și odihnești.

Mi s-a părut cea mai bună veste din lume. Eu eram fericită, tata un pic dezamăgit. Dar am continuat.

Și într-o zi... am reușit.

N-a fost cea mai lungă săritură, dar a fost cu siguranță cea care m-a dus cel mai departe.

Am sărit nu doar linia, ci și din magazinul de jucării direct în haina statului.